

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 655/06
24.05.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Браниславе Апостоловић, Јованке Кажих, Миломира Николића и Мирјане Грубић, чланова већа, у радном спору тужиље АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог "ББ", ради поништаја одлуке о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Окружног суда у Крагујевцу Гж. број 834/05 од 12.7.2005. године, у седници одржаној дана 24.5.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Окружног суда у Крагујевцу Гж. број 834/05 од 12.7.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Крагујевцу 2 П. број 1508/02 од 19.1.2005. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се поништи решење туженог број 1111/1 од 3.9.2002. године о престанку радног односа на одређено време, као и да се утврди да је засновала радни однос на неодређено време код туженог и да се обавезе тужени да са тужиљом закључи уговор о раду на неодређено време и тужиљу врати на посао у року од 15 дана од пријема отправка пресуде под претњом извршења.

Одлучујући о жалби тужиље Окружни суд у Крагујевцу је пресудом Гж. број 834/05 од 12.7.2005. године одбио жалбу као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Против наведене пресуде Окружног суда у Крагујевцу тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу овлашћења из члана 386. ЗПП и нашао да ревизија тужиље није основана.

У проведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, уговором о раду број 1402 од 3.12.2001. године тужила је код туженог засновала радни однос на одређено време ради обављања приправничког стажа и оспособљавања за самосталан рад у струци у смислу члана 13. тачка 4. Закона о радним односима Републике Србије и то почев од 3.12.2001. године до закључно са 2.9.2002. године. Тужени је пре тога са Републичким заводом за тржиште рада закључио уговор којим су уређени међусобни односи у финансирању програма оспособљавања незапослених лица - приправника са високом стручном спремом за самосталан рад у струци. Обавеза туженог је била у смислу овог уговора да тужиљу оспособи за самосталан рад и да организује полагање стручног испита. Тужила је приправнички испит положила 3.9.2002. године и решењем број 1111/1 од 3.9.2002. године престао јој је радни однос на одређено време са 3.9.2002. године, које решење је примила 14.10.2002. године а радну књижицу 9.9.2002. године. На изложбеној продаји __, у објекту туженог, наставила је да ради по усменом упуту, без новог уговора о раду, све до 11.10.2002. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су одбили тужбени захтев.

Према члану 13. став 1. тачка 4. Закона о радним односима ("Службени гласник" РС бр. 55/96 од 31.12.1996. године) радни однос на одређено време може да се заснује у својству приправника, ради оспособљавања за самосталан рад. Истим чланом је прописано да запослени који је засновао радни однос на одређено време заснива радни однос на неодређено време, ако запосленом кога је замењивао престане радни однос или кад привремено повећани обим рада постане трајан, а привремено повећан обим рада сматра се трајним ако запослени послове за чије је обављање примљен у радни однос на одређено време, обавља непрекидно дуже од шест месеци.

Тужила је засновала радни однос код туженог на одређено време у својству приправника за послове инжењера у производњи, уз обавезу да по истеку приправничког стажа у трајању од девет месеци, полаже приправнички испит. Код утврђеног да је закључени уговор о раду предвидео трајање радног односа тужиље од 3.12.2001. године, закључно са 2.9.2002. године, неосновани су ревизијски наводи

којима се истиче да материјално право није правилно примењено. Ово стога што радни однос на одређено време може се преобразити у радни однос на неодређено време под условима предвиђеним цитираном законском одредбом, чланом 13. став 3. и 4., што овде није случај. Радни однос тужиље на одређено време у трајању од девет месеци није могао довести до преображаја радног односа на неодређено време, па ни њен рад више од пет радних дана након истека предвиђеног рока од девет месеци, у смислу члана 23. став 4. Закона о раду, с обзиром да је радни однос тужиља засновала у режиму Закона о радним односима који не предвиђа такву могућност.

Како се ни осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност и законитост побијане одлуке, Врховни суд је применом одредбе члана 393. ЗПП у вези одредбе члана 491. став 4. ЗПП ("Службени гласник" РС бр. 125/04) одлучио као у изреци.

Председник већа

судија

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице,

Мирјана Војводић,

љм